

Personnummer: _____

Första tre bokstäverna i efternamnet: _____

Institutionen för franska, italienska
och klassiska språk

FRANSKA

PÅBYGGNADSKURS/FÖRDJUPNINGSKURS/MAGISTERKURS 1

ÖVERSÄTTNING

Provtillfälle 2

Provdatum: 070109

Skrivtid: 9-13

Obs! Provet trycks dubbelsidigt! Läs varje sida noggrant!

Inga hjälpmedel är tillåtna vid skrivningar (information om undantag finns på vår hemsida).

Inga egna papper får medföras.

Resultat meddelas inom 3 veckor efter provtillfället.

Inga resultat lämnas ut per telefon eller e-post - hänvisning till <http://mitt.su.se>.

POÄNG: _____

BETYG: _____

PROVKONSTRUKTÖR:

RÄTTANDE LÄRARE: _____

Efter att ha läst texten i dess helhet (minst två gånger) ska du översätta kursiverade passager till franska, och övriga till svenska.

La gauche caviar s'est isolée du peuple

Nervositeten stiger inom det franska politiska etablissemangen¹ inför presidentvalet som ska äga rum i maj 2007. Själva valkampanjen har inte börjat men det är nomineringarnas tid. De interna spänningarna inom de två stora partierna, högern och socialisterna, är mer påtagliga än de partierna emellan. Situationen är dock helt olika inom de två lägren. På den högra sidan förknippas problemen med presidenten och premiärministern. Jacques Chirac är utsatt för en massiv kritik. De sjunkande popularitetssiffrorna² för Dominique de Villepin efter misslyckandet med arbetsrättsreformen³ för ungdomar upp till 26 år, bekräftar påståendet att premiärministerposten inte är en självklar språngbräda⁴ till posten som president. Partiet under ledning av partisekreteraren Nicolas Sarkozy, som också är inrikesminister, är dock enat i de flesta frågor.

L'atmosphère est tendue au sein du parti socialiste. Six ou sept candidats s'estimant présidentiables se surveillent avec méfiance. Ce qui empêche les conflits ouverts, c'est sans doute la « terreur » qu'a vécue le parti au moment des élections présidentielles de 2002 lorsqu'au premier tour, Lionel Jospin est arrivé en troisième position, derrière Chirac et Le Pen, le candidat de l'extrême droite. Ce résultat pouvait être interprété comme l'expression d'un fort mécontentement de la part des électeurs traditionnels du parti socialiste, ceux qu'on appelle le « petit peuple », qui s'étaient abstenus de voter ou bien, en guise de protestation, avaient donné leur voix à Le Pen ; ce dernier a sans doute montré une plus grande compréhension vis-à-vis des problèmes quotidiens de ces électeurs.

Den som i sin senaste bok, "Histoire de la gauche caviar" analyserar vänsterns problem är Laurent Joffrin, ledarskribent för veckotidskriften Le Nouvel Observateur. [...] Den socialistiska vänstern har sedan partiet bildades och till skillnad från kommunistpartiet haft borgerliga företrädare. Dessa såg alltid som sin uppgift att förbättra folkets villkor och verka för en rättvis samhällsordning. Det författaren vill understryka är att de senaste decennierna visar en annan tendens. Eliten har avskärmat sig från folket. [...] Större delen av boken återger huvuddragen av den franska vänsterns historia från den tid då de politiska begreppen höger och vänster uppkom men framför allt det socialistiska partiets korta historia från och med 1920 då splittringen mellan kommunister och socialister ägde rum.

C'est la vie des salons du XVIIIème siècle qui constitue le point de départ du récit de Joffrin. Les dames de la haute société voulaient se tenir informées des mouvements intellectuels de l'époque et recevaient aussi bien des aristocrates que des penseurs d'origine plus modeste. Ils portaient des noms aussi connus que Diderot, Voltaire, Rousseau. Tout en étant très critiques, voire sarcastiques, à l'égard de la Monarchie, de l'Église et vis-à-vis de l'influence des traditions sur les sens, ces philosophes réussissaient à captiver l'attention du public des salons grâce à leurs conversations spirituelles. Ils formulaient leurs idées à partir d'une conviction personnelle basée sur la raison et les sentiments. Joffrin considère qu'ils constituent la première manifestation de ce qu'il appelle la « gauche caviar », car ils ne se privaient d'aucun plaisir de la vie, dinaient avec les plus riches et jouissaient de leur hospitalité. Dans le même temps, leurs idées se répandirent rapidement dans le monde entier et furent à l'origine de la Révolution française.

efter en "Under strecket"-artikel i SvD 8/9 2006 av Ruth Lötmarker

¹ classe politique

² baisse des pourcentages de la cote de popularité

³ réforme du droit du travail

⁴ tremplin

Översättning 10/1-07 PK/FDJK/MAG, Proposition de traduction (FSN) FACIT FACIT

Efter att ha läst texten i dess helhet (minst två gånger) ska Du översätta kursiverade passager till franska, och övriga till svenska.

La gauche caviar s'est isolée du peuple

Kaviarvänstern har avskärmat sig från folket

Nervositeten stiger inom det franska politiska etablissemanget¹ inför presidentvalet som ska äga rum i maj 2007. Själva valkampanjen har inte börjat men det är nomineringarnas tid. De interna spänningarna inom de två stora partierna, högern och socialisterna, är mer påtagliga än partierna emellan. Situationen är dock helt olika inom de två lägren. På den högra sidan förknippas problemen med presidenten och premiärministern. Jacques Chirac är utsatt för en massiv kritik. De sjunkande popularitetsciffrorna för Dominique de Villepin efter misslyckandet med arbetsrättsreformen^{2[2]} för ungdomar upp till 26 år, bekräftar påståendet att premiärministerposten inte är en självklar språngbräda^{3[3]} till posten som president. Partiet under ledning av partisekreteraren Nicolas Sarkozy, som också är inrikesminister, är dock enat i de flesta frågor.

La tension monte dans la classe politique française en vue / à l'approche/ des élections présidentielles qui auront lieu en /avril-/mai 2007. La campagne électorale même n'a pas commencé mais c'est le moment des nominations. Les tensions internes dans les deux grands partis, la droite et le parti socialiste, sont plus tangibles que celles entre les deux partis. La situation à l'intérieur des deux camps est pourtant totalement différente. Pour la droite, les problèmes se rapportent au président et au Premier ministre. Jacques Chirac est l'objet d'une critique massive. La baisse des pourcentages de la cote de popularité de Dominique de Villepin après l'échec de la réforme du droit du travail pour les jeunes de moins de 26 ans confirme que le poste de Premier ministre n'est pas un tremplin évident pour le poste de président. Le parti, dirigé par [le secrétaire du parti,] Nicolas Sarkozy, qui est aussi ministre de l'Intérieur, reste pourtant uni sur la plupart des questions.

L'atmosphère est tendue au sein du parti socialiste. Six ou sept candidats s'estimant présidentiables se surveillent avec méfiance. Ce qui empêche les conflits ouverts, c'est sans doute la « terreur » qu'a vécue le parti au moment des élections présidentielles de 2002 lorsqu'au premier tour, Lionel Jospin est arrivé en troisième position, derrière Chirac et Le Pen, le candidat de l'extrême droite. Ce résultat pouvait être interprété comme l'expression d'un fort mécontentement de la part des électeurs traditionnels du parti socialiste, ceux qu'on appelle le « petit peuple » qui s'étaient abstenu de voter ou bien, en guise de protestation, avaient donné leur voix à Le Pen ; ce dernier a sans doute montré une plus grande compréhension vis-à-vis des problèmes quotidiens de ces électeurs.

Stämningen är spänd inom socialistpartiet. Sex eller sju kandidater som anser sig kvalificerade för att bli president bevakar misstänksamt varandra. Det som förhindrar öppna konflikter är förmodligen den skräckupplevelse som drabbade partiet vid presidentvalet 2002/den skräck som partiet upplevde vid presidentvalet 2002, då Lionel

Jospin, vid den första valomgången kom på tredje plats efter Chirac och extremhögerns kandidat, Le Pen. Resultatet kunde tolkas som en kraftig missnöjesyttring från socialisternas traditionella väljare, de som man brukar kalla « småfolket » och som avstått från att rösta eller som en protest lagt sin röst på Le Pen ; denne har förmodligen gett uttryck för större förståelse för dessa väljares dagliga problem.

Den som i sin senaste bok, "Histoire de la gauche caviar", analyserar vänsterns problem är Laurent Joffrin, ledarskribent för veckotidskriften Le Nouvel Observateur. [...] Den socialistiska vänstern har sedan partiet bildades och till skillnad från kommunistpartiet haft borgerliga⁴¹⁴¹ företrädare. Dessa såg alltid som sin uppgift att förbättra folkets villkor och verka för en rättvis samhällsordning. Det författaren vill understryka är att de senaste decennierna visar en annan tendens. Eliten har avskärmat sig från folket. [...] Större delen av boken återger huvuddragen av den franska vänsterns historia från den tid då de politiska begreppen höger och vänster uppkom men framför allt det socialistiska partiets korta historia från och med 1920 då splittringen mellan kommunister och socialister ägde rum.

Celui qui dans son dernier livre, "Histoire de la gauche caviar", analyse les problèmes de la gauche, est Laurent Joffrin, éditorialiste de l'hebdomadaire Le Nouvel Observateur. La gauche socialiste a depuis la formation/la naissance/ du parti, à la différence du parti communiste, eu des représentants bourgeois. Ceux-ci visaient toujours l'amélioration des conditions de vie du peuple et l'instauration d'un ordre social juste. Ce que l'auteur tient à souligner c'est que, au cours des dernières décennies, une autre tendance est manifeste. L'élite s'est coupée/isolée du peuple. La majeure partie du livre retrace les grandes lignes de l'histoire de la gauche française depuis l'époque où sont apparues les notions de droite et de gauche mais surtout la brève histoire du parti socialiste à partir de 1920, moment de la scission entre communistes et socialistes.

C'est la vie des salons du XVIIIème siècle qui constitue le point de départ du récit de Joffrin. Les dames de la haute société voulaient se tenir informées des mouvements intellectuels de l'époque et recevaient aussi bien des aristocrates que des penseurs d'origine plus modeste. Ils portaient des noms aussi connus que Diderot, Voltaire, Rousseau. Tout en étant très critiques, voire sarcastiques, à l'égard de la Monarchie, de l'Église et vis-à-vis de l'influence des traditions sur les sens, ces philosophes réussissaient à captiver l'attention du public des salons grâce à leurs conversations spirituelles. Ils formulaient leurs idées à partir d'une conviction personnelle basée sur la raison et les sentiments. Joffrin considère qu'ils constituent la première manifestation de ce qu'il appelle la « gauche caviar », car ils ne se privaient d'aucun plaisir de la vie, dînaient avec les plus riches et jouissaient de leur hospitalité. Dans le même temps, leurs idées se répandirent rapidement dans le monde entier et furent à l'origine de la Révolution française.

Det är 1700-talets franska salongsliv som utgör utgångspunkt för Joffrins berättelsen, då damerna ur de högre samhällsskikten ville hålla sig à jour med tidens intellektuella strömningar och tog emot lika väl aristokrater som tänkare av enklare ursprung. De hade kända namn som Diderot, Voltaire, Rousseau... Dessa filosofer var mycket kritiska, ja t.o.m sarkastiska mot monarkin och kyrkan, samt mot traditionernas makt över sinnena men de fångade också samtidigt sin publik med sin spirituella konversation. De uttryckte sina idéer utifrån en personlig övertygelse som bottnade både i förnuft och i känsla. Joffrin ser dem som en första variant av det han kallar "kaviarvänstern" för de nekade sig inget av livets goda; de dinerade med de rika och njöt av deras gästfrihet. Samtidigt spreds de nya idéerna över världen och låg till grund för den franska revolutionen.

La gauche caviar s'est isolée du peuple

Kaviarvänstern har avskärmat sig från folket

Nervositeten stiger inom det franska politiska etablissemanget⁵ inför presidentvalet som ska äga rum i maj 2007. Själva valkampanjen har inte börjat men det är nomineringarnas tid. De interna spänningarna inom de två stora partierna, högern och socialisterna, är mer påtagliga än partierna emellan. Situationen är dock helt olika inom de två lägren. På den högra sidan förknippas problemen med presidenten och premiärministern. Jacques Chirac är utsatt för en massiv kritik. De sjunkande popularitetssiffrorna för Dominique de Villepin efter misslyckandet med arbetsrättsreformen^{6[2]} för ungdomar upp till 26 år, bekräftar påståendet att premiärministerposten inte är en självklar språngbräda^{7[3]} till posten som president. Partiet under ledning av partisekreteraren Nicolas Sarkozy, som också är inrikesminister, är dock enat i de flesta frågor.

La tension monte dans la classe politique française en vue / à l'approche/ des élections présidentielles qui auront lieu en /avril-/mai 2007. La campagne électorale même n'a pas commencé mais c'est le moment des nominations. Les tensions internes dans les deux grands partis, la droite et le parti socialiste, sont plus tangibles que celles entre les deux partis. La situation à l'intérieur des deux camps est pourtant totalement différente. Pour la droite, les problèmes se rapportent au président et au Premier ministre. Jacques Chirac est l'objet d'une critique massive. La baisse des pourcentages de la cote de popularité de Dominique de Villepin après l'échec de la réforme du droit du travail pour les jeunes de moins de 26 ans confirme que le poste de Premier ministre n'est pas un tremplin évident pour le poste

de président. Le parti, dirigé par [le secrétaire du parti,] Nicolas Sarkozy, qui est aussi ministre de l'Intérieur, reste pourtant uni sur la plupart des questions.

L'atmosphère est tendue au sein du parti socialiste. Six ou sept candidats s'estimant présidentiables se surveillent avec méfiance. Ce qui empêche les conflits ouverts, c'est sans doute la « terreur » qu'a vécue le parti au moment des élections présidentielles de 2002 lorsqu'au premier tour, Lionel Jospin est arrivé en troisième position, derrière Chirac et Le Pen, le candidat de l'extrême droite. Ce résultat pouvait être interprété comme l'expression d'un fort mécontentement de la part des électeurs traditionnels du parti socialiste, ceux qu'on appelle le « petit peuple » qui s'étaient abstenu de voter ou bien, en guise de protestation, avaient donné leur voix à Le Pen ; ce dernier a sans doute montré une plus grande compréhension vis-à-vis des problèmes quotidiens de ces électeurs.

Stämningen är spänd inom socialistpartiet. Sex eller sju kandidater som anser sig kvalificerade för att bli president bevakar misstänksamt varandra. Det som förhindrar öppna konflikter är förmodligen den skräckupplevelse som drabbade partiet vid presidentvalet 2002/den skräck som partiet upplevde vid presidentvalet 2002, då Lionel Jospin, vid den första valomgången kom på tredje plats efter Chirac och extremhögerens kandidat, Le Pen. Resultatet kunde tolkas som en kraftig missnöjesyttring från socialisternas traditionella väljare, de som man brukar kalla « småfolket » och som avstått från att rösta eller som en protest lagt sin röst på Le Pen ; denne har förmodligen gett uttryck för större förståelse för dessa väljares dagliga problem.

Den som i sin senaste bok, "Histoire de la gauche caviar", analyserar vänsterns problem är Laurent Joffrin, ledarskribent för veckotidskriften Le Nouvel Observateur. [...] Den socialistiska vänstern har sedan partiet bildades och till skillnad från kommunistpartiet haft borgerliga^{8[4]} företrädare. Dessa såg alltid som sin uppgift att förbättra folkets villkor och verka för en rättvis samhällsordning. Det författaren vill understryka är att de senaste decennierna visar en annan tendens. Eliten har avskärmat sig från folket. [...] Större delen av boken återger huvuddragen av den franska vänsterns historia från den tid då de politiska begreppen höger och vänster uppkom men framför allt det socialistiska partiets korta historia från och med 1920 då splittringen mellan kommunister och socialister ägde rum.

Celui qui dans son dernier livre, "Histoire de la gauche caviar", analyse les problèmes de la gauche, est Laurent Joffrin, éditorialiste de l'hebdomadaire Le Nouvel Observateur. La gauche socialiste a depuis la formation/la naissance/ du parti, à la différence du parti communiste, eu des représentants bourgeois. Ceux-ci visaient toujours l'amélioration des conditions de vie du peuple et l'instauration d'un ordre social juste. Ce que l'auteur tient à souligner c'est que, au cours des dernières décennies, une autre tendance est manifeste. L'élite s'est coupée/isolée du peuple. La majeure partie du livre retrace les grandes lignes de l'histoire de la gauche française depuis l'époque où sont apparues les notions de droite et de gauche mais surtout la brève histoire du parti socialiste à partir de 1920, moment de la scission entre communistes et socialistes.

C'est la vie des salons du XVIIIème siècle qui constitue le point de départ du récit de Joffrin. Les dames de la haute société voulaient se tenir informées des mouvements intellectuels de l'époque et recevaient aussi bien des aristocrates que des penseurs d'origine plus modeste. Ils portaient des noms aussi connus que Diderot, Voltaire, Rousseau. Tout en étant très critiques, voire sarcastiques, à l'égard de la Monarchie, de l'Église et vis-à-vis de l'influence des traditions sur les sens, ces philosophes réussissaient à captiver l'attention du public des salons grâce à leurs conversations spirituelles. Ils formulaient leurs idées à partir d'une conviction personnelle basée sur la raison et les sentiments. Joffrin considère qu'ils constituent la première manifestation de ce qu'il appelle la « gauche caviar », car ils ne se privaient d'aucun plaisir de la vie, dînaient avec les plus riches et jouissaient de leur hospitalité. Dans le même temps, leurs idées se répandirent rapidement dans le monde entier et furent à l'origine de la Révolution française.

Det är 1700-talets franska salongsliv som utgör utgångspunkt för Joffrins berättelsen, då damerna ur de högre samhällsskikten ville hålla sig à jour med tidens intellektuella strömningar och tog emot lika väl aristokrater som tänkare av enklare ursprung. De hade kända namn som Diderot, Voltaire, Rousseau... Dessa filosofer var mycket kritiska, ja t.o.m sarkastiska mot monarkin och kyrkan, samt mot traditionernas makt över sinnena men de fångade också samtidigt sin publik med sin spirituella konversation. De uttryckte sina idéer utifrån en personlig övertygelse som bottnade både i förnuft och i känsla. Joffrin ser dem som en första variant av det han kallar "kaviarvänstern" för de nekade sig inget av livets goda; de dinerade med de rika och njöt av deras gästfrihet. Samtidigt spreds de nya idéerna över världen och låg till grund för den franska revolutionen.

